

løsheden angaar, selv om store Besparelser var blevet indført deri.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§§ 1—38

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredie Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. af 30. Juni 1922.

Forhandlingen genoptoges.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen):

Først vil jeg gerne rette en Tak til mit Partis Ordfører og til Ordføreren for det konservative Folkeparti for deres velvillige Omtale af de to foreliggende Lovforslag.

Til det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) skal jeg bemærke, at jeg stadig finder det rimeligt, at Provster faa Pension af deres Provsteløn. Jeg har selv oprindeligt stillet Forslag derom, men det lykkedes ikke at samle Flertal i Folketinget derfor, til Trods for at der fra flere Sider blev udtalt Sympati for Tanken. Ved en eller anden Lejlighed bør dog denne Sag løses, saa at Provster, der ikke nu saaledes som tidligere kan faa det bedst lønede Præsteembede i Provstiet, og som modtager en beskeden Løn for et ikke ringe Arbejde af administrativ Art, kan blive pensioneret paa en saadan Maade, at deres Pension omtrent naar Pensionen i et 1ste Klasses Præsteembede.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører (Dahl) gik i sit Foredrag i Gaar ud fra den principielle Betragtning, at Folkekirkens Tjenestemænd er Statstjenestemænd og deres Embeder rene Statsembeder. Jeg er paa ingen Maade enig med ham i dette Syn. Folkekirkens Tjenestemænd er i hvert Fald Tjenestemænd af en ganske egen Art; de lønnes da heller ikke af de egentlige Statsmidler, men bortset fra Dyrtids- og Konjunkturtillæg af de særlige folkekirkelige Midler, der suppleres ved Hjælp af de Lønningsbeløb, der udredes af Folkekirkens Medlemmer. Det ærede Medlem har da heller ikke Ret i, at de Mennesker, der be-

taler Kirkeskat, kun har den høje Rigsdag som Værn mod en forøget Skattebyrde. Det staar dem nemlig frit for at melde sig ud af den danske Folkekirke og derved undgaa al kirkelig Skat, dersom de maatte mene, at de ikke kan betale de kirkelige Afgifter, og deres Kærlighed til Folkekirken og deres Interesse i Medlemsforholdet til den ikke vejer saa meget for dem, at de ønsker at blive i Folkekirken og deltage i de Udgifter, som Medlemsforholdet til denne paalægger dem. Jeg ønsker langt fra, at der skulde ske en Udtræden af Folkekirken af Hensyn til Kirkeskatten, men jeg gør altsaa opmærksom paa, at Folkekirkens Medlemmer med Hensyn til Spørgsmaalet om Kirkeskat ikke er henvist alene til Rigsdagens Værn.

Hvad Lønningsraadets Kritik af Lovforslaget angaar, mener jeg, at den i alt væsentligt kan forklares ud fra den Omstændighed, at Lønningsraadet ikke har fastholdt den Forskel, der er mellem de folkekirkelige Tjenestemænd paa den ene Side og de egentlige Statstjenestemænd paa den anden. Og i hvert Fald kan Lønningsraadets Stilling ikke for mig være det ene afgørende og bør formentlig heller ikke være det for den høje Rigsdag.

Jeg har ikke ment at kunne forsvare at sammenlægge de mindre Præsteembeder, som det ærede Medlem talte om, naar Menighedsraadet modsætter sig Sammenlægning og Provst og Biskop har fundet Raadets Indvendinger rimelige og berettigede. Gennem Sammenlægninger vil der, saa længe jeg har Ansvar, ikke kunne paaregnes større Besparelser for Lønningsfonden.

Derimod vil Udgifterne til Præsternes Befordringsgodtgørelse, der i Aar er under Revision, muligvis kunne nedbringes. Det maa naturligvis bero paa, om Befordringsgodtgørelsen i det enkelte Tilfælde er beregnet rigtigt, det vil sige til virkelig Dækning af den tjenstlige Befordringsudgift, der paa ingen Maade indskrænker sig til Søndagskørsel til Annekset og ikke kan opgøres blot ved Maaling af Afstande, der skal tilbagelægges, idet Ventetid spiller en vis Rolle, naar lejet Befordring skal betales. Men hvor Udgifterne, rigtigt bedømte, virkelig er gaaet ned, maa Befordringsgodtgørelsen naturligvis reduceres, fordi Befordringsgodtgørelse er Refusion for Embedsudgifter. Jeg hørte nok, at det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) i Gaar vilde gøre gældende, at Konfirmandstuegodtgørelse var camoufleret Løntillæg, men jeg vil hævde, at ikke blot Befordringsgodtgørelse, men ogsaa Konfirmandstuegodtgørelse er Erstatning for Præsters Embedsudgifter; man faar ikke op-